

m csak
ső betű-
n hibás
zott Pe-
jaldalmas
g eröm,
ok lelté-
öt soha-
e értet-
is Lap
k s hogy
játok a
fog ma-
lvasnom,
yéb bajt
zélésnek
Mihelyt
y hónap
Furcsa
tyád. —
ámainak
rtelendy
birtam
lamelyik
sza írást
betüket
s mennyi
— Albert
magyar
evéltől a

nda) egy
ány Béla
sz Mar-
ntecza 21.
n képes
asonlóval

javára:
1 K.,
ann Mar-
l, az áll.
bvendékei
60 fil.,
3 K.

okon!
P. O.

Szerkeszti Forgó bácsi.

ISKOLÁSDI. (Lásd a 117. lapon.)

LXII. köt. 8. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. február 23-án.

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ős időkből. —

Irta *Sarolta néni.*

— Képekkel. —

(Folytatás.)

MEGITATTÁK.

Ez jól esik, suttogá. S most ide figyeljetelek... Opur vezér seregében szolgáltam, akit gyűlöltem... hogy miért?... hosszú volna azt elmondani, de nem is tartozik ide. Lestem, vártam az alkalmát, hogy boszumat kielégítsem. Szemben állt a két sereg, Gyula serege az egyik, a keresztyéneké a másik oldalon. Tudtuk, hogy más nap ütközetre kerül a sor, amely dönteni fog népek sorsa fölött. Késő este volt, mikor egy alakot láttam Opur sátra felé sietni és eltűnni annak belsejében. Vigyázva követtem. A sátor falához lapulva, kihallgattam beszédöket. Ogmánd. Opur barátja volt a késő látogató. A másnapi ütközet tervét beszélték meg együtt. Elgondoltam, ha elárulom a hallottakat, boszút állok Opuron. Ogmándra, az igazat megvallva, nem gondoltam.

— Ogmándra? Az én apámra? kérde Zsolt felugorva.

István bácsi csendet intett feléje.

— Akkor éjjel átszöktem az ellenséghez. Fölkerestem a vezért és elmondtam neki mindent, amit hallottam. Másnap a csatát elvesztettük, de boszumat nem elégíthettem ki, mert az árulás gyanuja Ogmándra háruult.

— Gyalázatos áruló! kiáltott Zsolt, és a sebesülte akart rá rohanni. István bácsi vissza tartotta őt.

Igenis... áruló... az voltam... és emellett hitvány gyáva is. Nem mertem magam bevádolni... engedtem, hogy a

gyanu ártatlant sujtson. Szaladtam tehát minél messzebbre gonosz tettem színhelyétől. Betegség ágyba döntött... hónapok multak, míg annyira össze tudtam szedni magam, hogy útra kelhessek. De ime: itt, célomhoz közel... elért a büntetés. Nem jutok többé Tarjára kedveseimhez, hanem tőlük távol köll elveszнем.

— Alávaló gaz! kiáltott fel magán kívül Zsolt, kezét ütésre emelve.

— Zsolt! inté őt Sarolta szeliden; egy védtelen, beteg embert akarsz megütni?

Zsolt karja lehanyatlott.

— Oh apám, édes apám! Mennyit szenvedhettél te! kiáltott Zsolt, és zokogva dőlt a padra.

— Édes fiam, szólt István bácsi, a fiu kezét a magáéba fogva: lásd, a jó Isten itt is megmutatta szerető gondviselését. Ő vezette lépteidet a helyre, hol ez a szegény nyomorult ember tehetetlenül feküdt. A te ápoló karjaid között nyerte vissza eszméletét, s édes apád a te könyörületes-ségednek fogja köszöni visza nyert becsületét.

— Köszönet vigasztaló szavaidért, István bácsi! De ne veszítsünk egy pillanatot sem! Induljunk rögtön Opor várába, hogy apám becsületét a gyanutól megtisztulva fényesen lássam ragyogni!

— Nem édes fiam, mi még nem indulhatunk. Éj borul a tájra. Ám ez nem tartana vissza engem, az útnak fárasztó volta sem. De nézd: ez a szegény haldokló, ha még olyan nagy bünös is, de könyörületünkre van rászorulva, mi nem ejthetjük el. Vagy itt hagynád őt, csak is ennek a gyermeknek a gondjára?

— Igazad van... én is maradok.

Fél óra mulva örök álom zárta le a fáradt vándor szemét. István bácsi és

Zsolt virrasztottak mellette, szívökben bocsánattal.

A szent Anna tó harangjai fölcsendültek az éjben, bánatosan, szomorúan. Hangjok felszállt a felhők fölé, irgalmat esdve annak a számára, kinek lelke a harangokkal együtt száll a végtelenbe.

X.

Kürtök harsogása, lovak dobaja verte föl az erdő csendjét. Ogmánd a szokatlan hangokra figyelve állott háza ajtajában. Legnagyobb csodálkozására egy fényesen öltözött lovas léptetett elő pompás pari-

... AZ ÉDESAPJA MELLÉRE BORULT. (Lásd a 116. lapon.)

pán, lovagoktól és csatlósoktól követve. A lovas a házikó felé tartott, leszökött az arany himes nyeregből, s lovát az egyik csatlósra bízva, Ogmánd elé zörrent és kezét nyujtva így szólt:

— Baráti jobbjomat nyujtom feléd, kérve téged, bocsáss meg nekem s felejtse el a rajtad esett sérelmet!

— Opur! Valóban te vagy? Eljöttél hozzám, az elátkozotthoz? ... Akit a leg-

undokabb bűnnel vádoltak: haza-árulással? Kiderült tehát ártatlanságom! kiáltá Ogmánd.

— Artatlanságod fényesen be van bizonyítva. Már eddig mind tudják a vitézek a hazában. Én pedig, aki legkegyetlenebbül bántottalak meg, hozzád siettem, hogy elégtételt adjak neked. Magammal hoztam azokat, akik tanui voltak megaláztatásodnak, hogy én, a büszke Opur, most fejemet hajtva meg, előttök kérjelek: bocsáss meg nekem!

Ogmánd, előre lépve, így szólt megilletődéstől remegő hangon:

— Ez a percz kárpótol engem hosszú szenvedésekért. Köszönöm Opur, hogy e boldog órát megszerezted nekem.

— Nem engem illet a köszönet, Ogmánd! szólt Opur.

— Kinek köszönöm tehát ujjászületésemet?

— Tegnap a váramba érkezett egy agg férfi, egy gyermek-ifjútól követve, akik egyedül velem kívántak beszélni. Minden kétséget kizárólag bebizonyították, hogy ártatlan vagy a bűnben, mellyel vádoltak. Az agg férfi vissza tért házába, de a gyermek-ifjút magunkkal hoztuk. Ismered őt Ogmánd?

Ogmánd Zsoltot látta maga felé közeledni. Az ifju szemei könnyekkel voltak tele, míg arca sugárzott a boldogságtól.

— Fiam! Én édes fiam! kiáltá Ogmánd.

— Apám, drága jó apám! ujjongott a boldog Zsolt s az édes apja mellére borult. (Lásd a képet a 115. lapon.)

A lovak megatottan álltak körülöttük. Végre is Opur törte meg a csöndet:

— Most velünk fogsz jönni Ogmánd, és te is, ifju barátom! szólt Zsolthoz fordulva.

Diadal-menettel viszünk hozzám Torjára. Hadd lássa az egész ország, hogy Opur jóvá teszi azt, amit akaratlanul vétkezett.

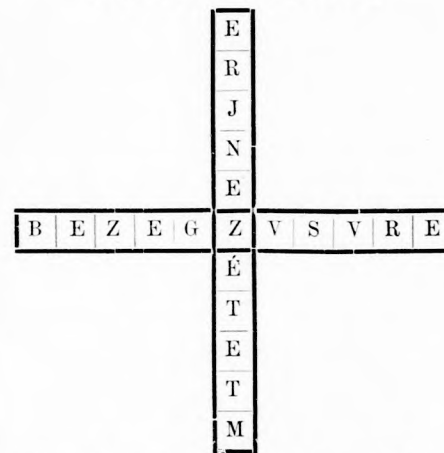
Egy intésére a csatlósok egyike fölnyergelt lovakat vezetett elő, Ogmánd és Zsolt felpattantak, és bucsut véve kedveseiktől, a lovagokkal elvágattak.

— Mit jelent mind ez, édes anyám? kérdé Ildikó.

— Azt jelenti gyermekem, felelt könnyezve édes anyja, hogy István bácsinak igaza van, midőn azt mondja, hogy a Mindenhatónak útai kifürkészhetetlenek. Reánk érdemtelenekre is árasztja kegyét. Legyen áldva érette!

(Vége következik.)

CSIGA-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Leány-történetek.“

Elbeszélések, az ifjuság számára írta **Halden Erzsébet**; négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben.

ISKOLÁSDI.

(Képpel a czimlapon.)

*FigyeljeteK gyerekek —
Szót se halljak!
Nehogy aztán veletek
Szégyent valljak!
Egy-kettő . . . dologra!
Hol van a könyv, írka?
Hát ez mi? Szörnyűség,
Hogy miféle firka!
No majd lesz ne-mulass,
Adta hanyag népe . . .
Itt maradtok délre!*

*Azok, kik éhesek
Papirost ehetnek
S kétszer is vehetnek.
Ki szomjas, italt is
Azonnal kerithet.
Nagy tentás-üvegéből
Kedvire merithet!*

*Most pedig olvassunk!
Hol hagytuk? Ki tudja?
Kezdjük hát . . . ha ugyan
Időből kifutja!
Tyűh! Bizony nem lehet,
Későn van gyerekek . . .
S csak holnap játszhatom
Ujlag veletek.
Hiába kértek most,
Perczig se maradok,
Mert hát most igazán
Tanulni akarok!
Megyek, mert iskolám
Nem tréfa gyerekek —
Ti pedig tovább is
Csöndesek legyetek!*

Andor diák.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Szomjuság-bíró állatok. Az amerikai láma és igen sok antilóp-faj egész életében egy csöpp vizet sem nyel le. A londoni állatkertben volt egy papagály, mely ötvenkét évig élt, anélkül, hogy csak egyszer

ivott volna. Sok természet-vizsgáló véleménye szerint, a vadon élő üregi-nyulak sem isznak egyebet, mint a növények levelein lévő harmat-csöppeket. Igen sok csuszó-mászó, kigyó, gyík, teknős-béka olyan helyen él, ahol viznek nyoma sem található. Dél-Amerika pusztáin, ahol évekig egy csöpp eső sem esik, van egy egér-faj, mely szintén nem iszik vizet. Franciaországban a Lozère-hegységben élő juhok és kecskék éveken át nem jutnak vízhez, de azért rendesen tejelnek. E tejből készítik a híres *roquefort* sajtot. A madarak közül, különösen a tengeri ragadozók tudnak viz nélkül élni. Így a sirályok, melyek hetekig, sőt hónapokig a nyílt tengeren tartózkodnak — és a tengervíz tudvalévőleg nem iható!

*

A nyulak bátorságáról. Éles szemü, erdő-járó vadász-ember írja a következőket:

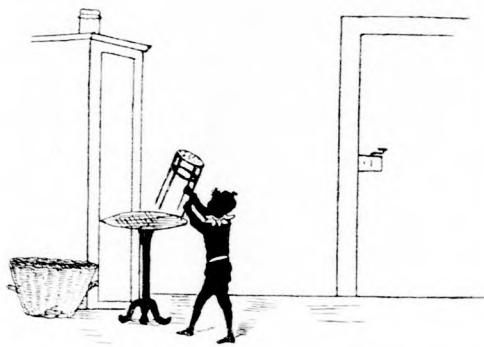
A gyáva embert nyul-szívűnek mondják. Nincs igazuk azoknak, kik a szegény nyuszt így megcsufolják. Legalább én már nem egyszer meglepő bátorságot figyeltem meg nyulaknál. Ime egy példa. Egy szép őszi délután hű kutyámmal a szántó-földre mentem vadászni. A harmadik dülő egyik barázdájából vagy 100 lépésnyire fűrge nyul ugrik föl és ugyancsak hanyatt-homlok menekül. Elsütöm a puskám és lövésem a nyuszinak 2 hátulsó lábát töri el. A kutya pár pillanat múlva utól éri és elkapja, mire a nyul keservesen sirni kezd. A sirás hallatára, alig 20 lépésnyiről, másik nyul ugrik elő és nyíl-sebesen fut a kutyának. A kutya megrettenve e szokatlan bátorságtól, szűkülve szalad hozzám. A nyul nem üldözi, hanem siró párjához szalad és mellső lábaival menekülésre biztatja. Pár pillanatig meglepődve nézem az érdekes tüneményt, azután újra czélezok és szegény, bátor nyuszi a párja mellett leheli ki hű páráját.

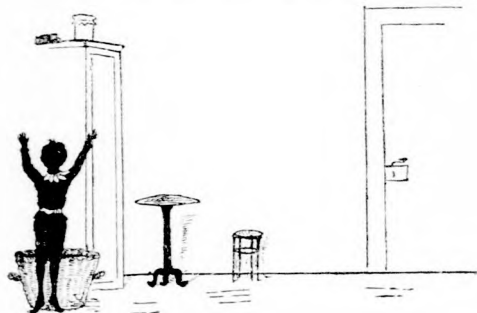
TORKOS PALKÓ.

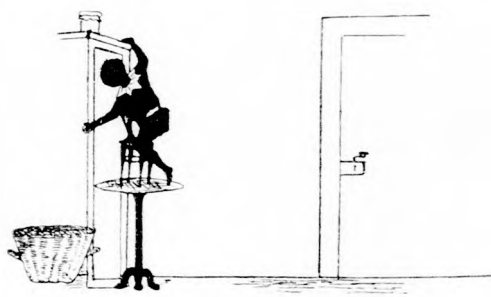
*Ehun-e a Palkó gyerek,
Nyulakodni nagyon szeret.
Papa mama kísértáltak,
Ő rá bízták most a házat.*

*Nincs itt senki... megpróbálok!
Gondolja most az én Pálom:
Asztalt tol a szekrény elé
S még egy széket állít fölé.*

*Ugyan mi van oda téce
A nagy szekrény tetejébe?
Nini — bögre! Méz van benne.
Abból enni de jó lenne.*

*Majd vigyázva mászik rája,
A jó mézet alig várja —
Inogva áll a nád-széken.
Jaj!... most jön a papa éppen.*

INNEN-ONNAN.

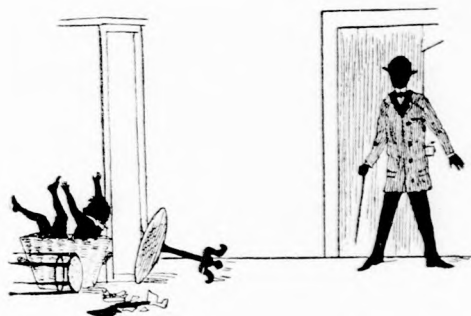
Furcsa számolás. Egy szegény székely fiu éhesen jár-kél a főváros utczáin. Egyszerre sütő-bolt elé ér. Ajtaja előtt asztal áll, melyen egész csomó apró perecz hever. A fiucska csak nézi, nézi, de hiába, mert zsebében nincsen egy fillér sem. Egyszerre csak megjelen az ajtóban a pék. »Mi az ára ezeknek az apró pereczeknek?« kérdé félénken a fiu. — »Tizenkettő

tizenegy krajczár«, feleli a pék. — »Akkor jó«, mondja a kis székely. Most 11 perecz 10 krajczár, 10 perecz 9 krajczár, 9 perecz 8 krajczár, 8 perecz 7 krajczár, 7 perecz 6 krajczár, 6 perecz 5 krajczár, 5 perecz 4 krajczár, 4 perecz 3 krajczár, 3 perecz 2 krajczár, 2 perecz 1 krajczár és 1 perecz semmibe sem kerül. És nekem csak egy kell.« A pék jót nevetett a furfangos számoláson és egy egész csomó pereczet adott a kis székelynek.

TORKOS PALKÓ.

A bögre már a kezében —
Am de Pali ijedtében
Elereszté, földre ejti.
Hogy nagy baj lesz, már is sejté.

Kapaszkodik, erőlködik —
A kosár majd össze török;
Mégsem tud ki kezmeregni —
Nagy kinjában kezd szepegni.

Az arany méz mind kicsordul,
A szék inog, majd lefordul,
Pali pedig, nagy bajára,
Bécselt a fa-kosárba.

Jön a papa, kiemeli,
Rádásul jól elveri.
Pali sirva fogadkozik
Hogy többé nem torkoskodik.

Vagy-vagy. IV. Henrik francia király, vadászatról jövéen, egy fa alatt pipázó parasztot pillant meg. Megkérdézi tőle, hogy mit vár. A szegény ember, aki nem ismerte meg, így felel:

— A királyt várom, mert úgy tudom, erre kell jönnie.

Henrik mosolyogva mondja a parasztnak:

— Ulj mögém a lovamra s én majd megmutatom neked a királyt.

A szegény ember felszáll a lóra és egyszerre huzogatni kezdi a király kabátját:

— Ugyan mondd meg, hogyan fogom megismerni a királyt annyi tiszt között?

— Sohse törd te a fejed azon! Az, akinek fején marad a kalap, míg a többi mind leveszi, az a király.

Mikor arra a helyre értek, ahol az urak várakoztak a királyra, Henrik hátra fordult és így szólt a paraszthoz:

— No, megismerted a királyt?

— Hát én a mondó vagyok, hogy vagy te vagy a király, vagy én vagyok, mert csak kettőnknek van kalap a fején.

éppen.

»Akkor
11 percz
r. 9 percz
, 7 percz
5 percz
, 3 percz
és 1 percz
csak egy
furfangos
perczet

Az Ali kútja

Török népmese

II.

ALI SORSA jobbra fordult. Zsémbeledő asszony nem volt. Ott bujkált a föld gyomrában, Ali-Bunár mély kútjában. Az ördög is egyet gondolt, sebbel-lobbal tovább loholt. A szavát azonban beváltotta. Alig hogy elbucsuzott Alitól,

egyenesen a padisah szerájának (palotájának) iramodik, és belefurakodik a szegény szultán-kisasszony szívébe. Fáj a szive, fáj. Össze rogy a szegény lány nagy kinjában, arca rózsái elhervadnak, szeme bágyadtan csukódik le, karja erőtlen hanyatlik alá, és egyre csak: Jaj a szívem, jaj a szívem!... szünes-szüntelen csak ezt sikoltozza.

Hirül adják a padisának a dolgot. És hire terjed a városban, az egész országban, hogy szörnyü nyavalya szállta meg a szultán-kisasszonyt, hogy nehéz beteg a padisa világszép lánya. Azonnal orvosért, hodsáért, (török papért) javas asszonyért, szerekért, füstölőkért küldenek, hogy segítsenek a baján. A sok orvos megjelen, (Lásd a képet a 121. lapon.) füstölőkkel füstölgetik — mind hiába mind hiába! Hivatnak más hodsákat és más orvosokat — hiába való minden fáradság! A szultán-kisasszony egyre hervad, egyre sáppad, és sziv-szagगतón kiáltozza, hogy: »Jaj a szívem, jaj a szívem!«

Beváltotta hát az ördög az ígétét, ott rejtőzködött a szegény leány szívében.

A padisa azt se tudja, mihez fogjon. Orvostól hodsához fordul, a hodsák a csillag-jósokban reménykednek. Valahány híres csillag-vizsgálója van az országának, össze hivatja mind. Kincseket ígér nekik, halállal fenyegeti őket, de segíteni egyike sem segíthet a lány baján. Pedig majd megszakad az apja szive, amint hallja a lány sikoltását, hogy: »Jaj a szívem, jaj a szívem!«

Ali eközben békességben élte a világát. Hamar megszokta a nagy nyugodalmat. Házsártos cselédjéről még csak a hir sem beszélt, neki magának pedig eszébe sem jutott. Lassanként meg is felejtkezett róla; meg az ördögről is, akit kiszabadított; meg ahárom fa-levélről minden tanácsostól és ígétetéstül.

De mi történik egy szép napon? Ha tudni akarjátok, ime elmondom.

Egyszer, amikor rá sem gondolt, hirmondó vágat be Ali-Bunár községébe. Egyenest a városból jön, a padisa birodalmából. Nagy pecsétes írást tart a kezében. Ali felbontja és ezt olvassa ki belőle, de úgy, hogy az egész község meghallhatta:

»Tudjátok meg Ali-Bunár lakosai, hogy halálos beteg a leányom, a ti paradísotok egyetlen gyermeke, országotok szultán-kisasszonya! Orvosok, hodsák, csillag-vizsgálók mind megnézték, egyik se tudott a baján segíteni. Aki csak mestere, az jöjjön és orvosoljon. Aki megszabadítja a sok szenvedéstől, jutalom fejében azé a lányom, azé a birodalmam összes kincse, és holtom után azé a birodalmam is. Jöjjetek, segítsetek!

Egyéb se köllött Alinak, a favágónak. Bezzeg jutott most eszébe a sátán is, a három falevél is. Oda lép a hirmondóhoz, (Lásd a képet a 123. lapon.) meghajlik előtte és fűrefára fogadja, hogy meggyógyítja ő a szultán-kisasszonyt, ha addig él is.

— Életeddel lakolsz, mondja a hirmondó, ha nem váltod be ígretedet.

... A SOK ORVOS MEGJELENIK. (Lásd a 120. lapon.)

— Egy életem, egy halálom, mind a kettőt felajánlom! feleli nagy bátran Ali.

Kap a hirmondó a merész szón, lóra ülteti Alit és nappaljuk nem nappal, éjje-

lük nem éjjel, ott vannak a padisa udvarában. Még csak annyi ideje se maradt, hogy rágyujthasson csibukjára.

Hírül adják nagy gyorsan a padisának, hogy itt egy paraszt legény, aki gyógyítani akar. Nyomban jön ki a rendelet, hogy vezessék be az idegent.

Beviszik a belső szobákba, beengedik a király-lány termébe. Még jóformán be sem nyitott, már hallja a lány sikoltását, hogy: »Jaj a szívem, jaj a szívem!« De csak egyet pillantott a lányra és mint ha már is csillapodott volna annak a fájdalma.

Veszi Ali a három fa-levelét, megnedvesíti, oda tartja a lány szive fölé, és azt sugdossa oda:

Im eljöttem esztáneke,
Lódulj csak ki mesztáneke!
Emlékezzél üllühüm püf,
Mit fogadtál küllühüm püf!

És ime megtörténik a nagy csoda. Alig hogy meglegyinti a fa-levellel a szultán-lány arcát, mint ha hirtelen kicseréltek volna. Egyet rázkodik szegényke, arca rózsái nyiladoznak, szemei felragyognak, és egyszerre csak olyan egészségessé lett, mint ha sohasem volt volna semmi baja.

Lett erre nagy öröm és vigasság! Majd fölverte a házat a boldogság. Még a madarak is azt csiripelték: »Csirip csirip csip csalán — meggyógyult a szultán-lány!«

Szótartó ember volt a padisa. A lányát annak ígérte volt oda, aki meggyógyítja. Ali gyógyította meg, Ali vette el feleségül. Övé lett a birodalom összes kincse, és az öreg padisának fele-királysága.

De nem azért volt ördög az ördög, hogy megnyugodjon. Volt ennek a padisának egy másik padisa barátja. Országá is ott volt a tö-szomszédságában. Hogy, hogy nem: ennek a lányát találta az ördög sorra venni.

Ezuttal ennek a szívébe került bele, és azonmód kezdte gyötörni ezt is.

Kifogytak a szerekből, kifogytak az orvosokból... csak nem gyógyult meg a lány. Szaladnak ők is fűhöz-fához csillag-jóshoz, javas asszonyhoz — hiába való minden. Addig keresnek, addig kutatnak, míg meghallották, hogy miképen gyógyult meg a szultánkisasszony. Menesztí is a sok emberét, hogy ha Alláht (Istent) ismer, küldje el padisa barátja azt a csoda vejét, hadd gyógyítsa ki az ő lányát is. Ha meggyógyítja, övé lesz a fele birodalma, meg ha akarja, hát a lánya is.

Mit tegyen szegény Ali? Nem mondhat nemet.

Kelletlenül indult utnak, mert erre már nem volt szerződése az ördöggel. De nem hagyott neki nyugtot a padisa, hogy csak gyógyítsa meg a szomszédja lányát is, ugy sem kerül nagy veszteségébe. Utra kelt, ha nem szívesen is, és ugyan csak megcsappant a kedve, amint beviszik a jajveszéklő lány szobájába. Mert legott észre vette, hogy a kútbéli ördöggel van dolga megint.

Ráismert ám szegény fejére az ördög is. Dult-fult a sátán fajzatja és ráförmedt a megszeppent Alira, hogy:

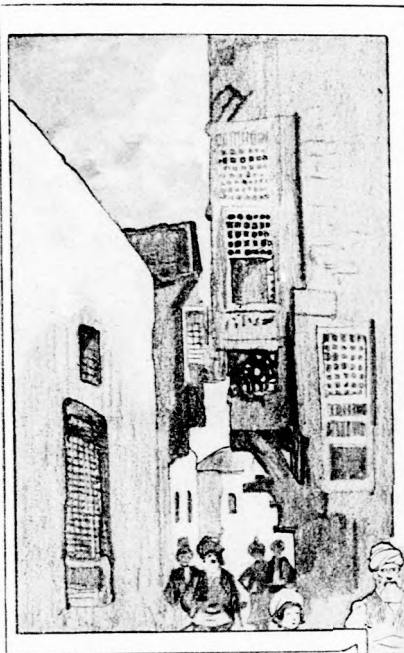
Mért jöttél el esztáneke?
Lódulj innen mesztáneke!
Egy nem elég üllühüm püf?
Ez is kéne küllühüm püf!

No de mennyire szeppent meg erre a szegény ember!

— Nem a lányért jöttem én ide, rimánkodik szegény feje. Igaz birtokod az neked; dehogy is akaron elvenni tőled!

— Hát mi a dolgod itt? förmed rá a sátán.

— Jaj az az asszony, az a kútbéli asszony! nyöszörgi Ali nagy tettetve.

Nagyot ijedt a sátán a kutbéli asszony halatára, és rémülve kérdi Alitól, hogy tán csak nem szabadult ki a kutból?

— De bizony ki! sóhajtoz még nagyobbat Ali. Egyre üldöz azóta, egyre a nyomomba van. Nincs annyi lelkem, hogy menekülhessek előle. Engem is keres, téged is.

— Engem is? kérdi nagy hebegve az ördög. Csak úgy vaczogtak már a fogai.

— Előbb engem kerestt, most meg téged keres! ijesztgeti Ali. Egyebet sem tesz, csak azt visongja hogy: »Hol van az a gaz ördög? Csak a kezem közé kerüljön!« Dul-ful mér-

gében, és úgy csattogtatja a fogát, hogy a hideg is kiráz, amikor hallom.

— Merre van, hol van? kérdezi a halálra rémült ördög.

— Itt jár a palota körül. Ehol ni!... egyenest erre igyekszik, mondja Ali.

Egyéb, sem köllött a holtra ijedt kísértetnek. Ugy, de úgy eliramodott erre a hirre, hogy nem csak a padisa lánya szívét, de az egész palotát, a várost, az országot is oda hagyta. Ment vissza a pokolba, ahonnan elszármazott. Azóta sem kívánczozott el onnan.

Ali sorsa nagy boldogság. Lett nagy öröm nagy vigasság. Óvé a lány párosával, új ország új városával. Ali-Bunár helységé-

ben szegény Ali helységében, most is ott a rozoga kut, hol az ördög belé bukott.

Meséli *Gül Baba.*

LEVELEK A TÁSKÁBAN.

ISMERITEK, ugy-e, a levélhordót? Nagy, fekete bőrtáska van a vállára akasztva, tele levéllel és levelező-lappal.

De azt tudjátok-e, hogy levél és levelező-lap egymással miről beszélget a táskában? Tulajdonképen nincs ember, aki azt kihallgathatná, mert alig hogy a levélhordó felnyitja a födelet, már mind csöndesek.

Csak egy ember volt, az is burookban született, aki kihallgatta ezt a beszélgetést. Azt, amit nekem maga mesélt el, hallgassátok meg:

Volt a levelek között egy, amely gőgösen lenézte a többit; mert rajta a levélbélyegek tarkák és ritkák voltak. A többi levél félénken és elfogódva nézett rá félszeggel, megszólítani meg nem volt bátorsága. Egymás között suttogtak csak.

— Vajjon ki lehet? kérdezte egy levelező-lap.

— Mi is szeretnék tudni, felelt egy kis levélke, amelyben csupán egy látogató jegy volt; bizonyosan valami gratuláció. Egy harmadik csatlakozott hozzájuk; ez is büszke volt, Pozsonyból való és a ruhája világoskék. Azt mondta:

— Meg fogom szólni, meglátjátok!

És csakugyan minden teketória nélkül megkérdezte honnan való? Az végignézte tetőtől talpig a vakmerőt és oda fordulva a társasághoz, mondta:

— Én Dél-Amerikából való vagyok, kedves barátaim.

— Ah! hangzott mindenfelől tisztelet-adással. Dél-Amerikából tetszett jönni? Tegezni még nem merték. De most már jobban tetszett nekik, hiszen »kedves barátaimnak« nevezte őket és ez csak elég szeretetre méltó dolog?

Az a kis égszín-kék mindjárt melléje furakodott, és kíváncsian kérdezősködik:

— És volt-e az uton tengeri betegsége? Én még a Dunától is reszketek, ha látom. Mély megvetéssel nézett rá a dél-amerikai.

— Tengeri betegség? Nem, azt nem ismerem. Persze, voltak az uti-társak között jócskán olyanok, akik ugyancsak furcsán érezték magukat. Például egy new-yorki utitárs egészen oda volt; semmi öröme sem tellett a szépséges tengerben. Igazán szeretném tudni, mi lett belőle?

— Most már sokkal jobban vagyok, kiáltott valaki és csakugyan: ott volt közöttük a new-yorki utitárs. Elképzélhetitek, mily örömük volt abból a tengeri utasoknak, hogy ismét össze találkoztak.

— Hát mégis jobban lett? Enni, inni tud most már? kérdezte a dél-amerikai.

— Igen, pompásan vagyok és azonkívül megjegyzem, hogy Pozsonyban egy soproni születésű csinos levelező-lapot feleségül vettem. Rögtön bemutatom ő nagyságát.

A levelező-lapocska mosolyogva hajlongott, bókolt mindenfelé, amennyire merevségéből tellett.

— Ah! kiáltozták mindenfelől, gratulálunk!

Éppen, amint legjavában éljeneztek, a postás benyult a nagy táskájába és kivette a levelező-lapot. Micsoda riadalom támadt! A két hitves-társ még sebtiben egy csókot váltott és azzal becukódott a táska-födél megint. Szomoruan gunnyasztott hát a new-yorki egy sarokban.

— Mily rövid volt a boldogságunk! sóhajtott; nekünk szegény leveleknek ugyancsak kijutott. Még alig találtunk egymásra, már is válnunk kell.

— Ne szomorkodj, tán még viszontlátjátok egymást valamikor! vigasztalták.

— Azt már nem hiszem, jajongott amaz.

Ebben a pillanatban ismét benyult a postás az ő táskájába, kivette a látogató-jegyet, de ahelyett vissza dugott közéjük valamit. Csodálkozottak: a levelező-lapocska volt. No, akkora örömet sose láttatok! A két boldog egymásra borult és a többiek karban énekelték az ismert nótát:

»Kétszer nyílik az ákácza virágja...«

Nem volt valami vidám a dal, de mást nem tudtak kóta nélkül.

Amint a nagy öröm csillapodni kezdett, elmesélte a levelező-lap, hogy rossz czímet irtak rá; de sokáig mégsem fog már közöttük maradni. Kezdett gyöngéden bucsuzkodni az urától és ezt jól is tette, mert megint éppen ő érette nyult be a levélhordó.

Most már a new-yorki oda huzódott a dél-amerikai mellé, hiszen mind a ketten amerikaiak voltak, csak hogy emez még messzibbről jött.

— Mesélj valamit hazánkról! kérlelte társát a new-yorki.

— Szívesen, felelte az. Én a legdélibb országokból való vagyok és tulajdonképen Európába csak tengeren is jöttem volna; de volt egy kis dolgom New-Yorkban és ezért átutaztam szárazon az egész földet. Mennyi széles, hatalmas folyót láttam és mily óriás városokat! Valóban, gyönyörű világrész a mi Amerikánk!

Az egész társaság figyelemmel hallgatta a mesét, mert nem minden nap lehet ilyen érdekes uti-társakra találni. Egy levelező-lap megszólalt:

— De még sem szebb, mint az én hazám; én Olaszországból jövök; ott jó meleg van.

Megrázkódott, mint aki fázik.

— Hát melegebb azért még sincs, mint nálunk, mondta a dél-amerikai. Nálunk az emberek egészen feketék.

— Feketék? kiáltotta az egész társaság.

— No igen, erősködött amaz; nem hallottátok még hírét a négernek, aki valóssággal feketének látszik.

— Piha!... micsoda csunyaság! Mért nem mosakodnak meg szappannal és szivaccsal? kérdezte az olasz levelező-lap, aki egész életében semmit nem hallott még négeréről. Az amerikai erre haragos lett és rákiáltott:

— Ostoba! No hiszen mosakodhatnának azok sokáig; sose megy le róluk a feketeség!

A levelező-lap sértődötten fordult el. Hogyan felejthette el az amerikai, hogy a gyöngébb felet nem szabad bántani. Az »ostobát« nem bocsátotta meg neki.

De mért is volt olyan tudatlan a levelező-lap! Bizonyosan nem figyelt az iskolában, mikor a tanító ur a négerekről beszélt.

A társaság egyre kisebb lett, a postás egyiket a másik után előh uzta; a new-yorki meg az olaszországi levelező-lap le-tűnt, de a levelező-lap már rá sem nézett az amerikaiira; igazán nagyon haragudott rá.

Utoljára maradtak: a kis pozsonyi és a dél-amerikai. Bizalmasan össze bujtak; már nagyon is elhagyottaknak érezték magukat a nagy táskában.

— Vajjon ki lesz kettőnk közül az utolsó, kedves pajtás? kérdezte az amerikai. Már nem volt büszke többé, mert belátta, hogy ő sem több a többinél, akár milyen messziről jött is.

— Vajjon kicsoda? tudakolta az égszín-kék is és feltolta kevéssé a táska födelét, hogy lássa, mily vidéken járnak.

— Andrásy-ut! kiáltott, mert ő művelt levél volt és el tudta olvasni azt, ami az utca-sarkokra volt írva. Az amerikai csendben csodálkozott a dolgon, mert ő erre nem lett volna képes; csak spanyolul értett.

— Harmadik szám! kiáltotta a pozsonyi levél. Isten megáldjon, barátom, mert válnunk kell, itt vagyok a célnál. No de ide nézzenek! Hiszen egy-azon cimre szólunk mind a ketten. Ez mégis nagyszerű!

Nagyon örült. A másik szégyelte magát egy kissé, hogy kis kollégája ennyi-

vel okosabb, de azért örültek nagyon mind a ketten és össze is csókolóztak.

Hallották, amint a csengő megszólalt: csingiling! Egy ajtót nyitottak ki. A postás benyult a táskába és amint mind a két levelet kivette, oda adta a kis Katiczának.

— Oh, édes mama! kiáltozta; add nekem a szép, tarka bélyegeket!

— Nem, azt én kapom, mondta Pali és hamar hozta a bélyeg-gyűjteményét. Ez nem kis lányoknak való.

Katicza a babájával vigasztalódott, mert a mama Palinak adta a bélyegeket.

Az amerikai és pozsonyi levél még sok derüs napot ért meg együtt a mama levél-szekrényében, ahol még egyéb társaságra is akadtak. De ők ketten különösen össze tartottak, hiszen oly szép időket éltek együtt a levélhordó táskájában!

Elza.

TALÁLÓS VERSEK.

*Mi megy át az erdőn
S nem hallatszík lépte?
Szép ruhája: selyem
S össze solise tépte?*

dmu V

*

*Furcsa madár . . . meg nem szólal,
Nótád, bár hogy fujjad;
De bezzeg szól, mihelyest csak
Rá teszed az ujjad!*

v.lobuoz V

*

*Ha akar,
Mindent befed, betakar,
Csak éppen a vizet nem.*

Hát ez valjon mi legyen?

91 V

FOGAS KÉRDÉSEK.

Mi nem tud fölmelegedni a tűz mellett?

Égő V

*

Azzal, hogy megnevezel, megölsz.

Össz

*

Mért nem irnak a madarak?

Mert nagyon sok a tolluk és nem tudják, hogy melyiket válasszák.

*

Melyik hónapban eszünk legkevesebbet?

Februárban, mert csak 28 napja van.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 6-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„A kocsisok szalmát hordanak.“

Helyesen fejtették meg: Bayer Anti, Tuczentaller Aurélka, Kónya Feri, Mándy Pál, Pankl Aurél, Molnár Tóni, Kerekes Gyurka, Keresztszeghy Zoltán, Nagy Etelka és Tibor, Kilczér Gyula, Kuffler Frida, Dirner István, Feleky György, Flór Annicza, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Hüttl Károly, Hardy Kálmán, Kladnigg Dora és Alajos (részben), Horvát Miklós, Grünwald Annika, Fülöp Lilike és Bandi, Péterfy Vilma, Zsigmondy Edithke, Májay Eugenia, Vatyay Mariska, Sinkovits Clarisse és Ilona, Morvay Huska, Hollós László, Makkay István, Lengyel Margit és Kálmán, Bakos László, Ujhelyi Gabriella, ifj. Ternovits Ödön (részben), Germán Margit, Vörösmarthy Ida, Forgó Bandi, Bertényi Ilonka, Erzsike és Imre, Mann Jenő, Marton Margit és Béla, Löw Lenke, Löbl Ernő, Szinyei-Merse Jenő, Eperjesy Aranka, Altstock Hugo, Mérey Dalma (részben), Münnich Margit, Mentovich Anna és Ella, Szent-Miklós Andor, Szántó Olga és Ernő, ifj. Tiszti Lajos, Bartha testvérek, Cicatrius Lajoska, Klein Mariska és Imre, Jantsit Bandi, Borhy Margit, ifj. Metzger Ede, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Záborszky Jenő, Géza, Mariska, Knebel Riza, Vidonyi Ilonka és Sándor, Kazy Péter, Paget János, Székely Oszkár és Margit, Rhédey Zoltán, Beke Berté és Gyula, Petőfi Sándor, Neumann Géza, Gonda

Dezsi és Mariska, Herzfeld Tónika és Guszti, Forrai Árpád, Hartstein Ernő, Ruzsin Ferencz, Kiss Jenő és Géza, Kozma Margit, Milutinovits Corinna, Véghegyi Lajoska, Feldmann Károly, Biró testvérek, Hunyady Ferencz, Kőrösy Margitka, Krisztinkovich Imre, Szlávik Géza, Tomaszek Márta, Jurka Flavius, Deési Pali, Pichler Margit, Varga Ha, Csépany Béla, Sebők Sárika, Csauscher Mariska, Darvassy Angela, Pál, Nellyke és Rudolf, Panghy Margit, Magda és Leo, Boschán Pista és Jenő, Schön Ida, Tottál Irénke, Borsos László (részben), Zimann Ilona, Véghegyi Ida, Jurenák Gizi, Pap Lilike, Huszár Lolika és Miczi, Kogler Nora, Pisó Elvira és Valika, Szüts Gizella, Majba V., (Egész nevedet ird ki, mint ahogy illik! F. b.) Müller Pistike, Schmideg Jolán, Frankl Lilly, Csongrády Ilonka és Attila, (Ha nem jelent meg, leveletek nem jött. F. b.), Kiss József, ifj. Bónyi Adorján, Tornóczy Katicza, Megele Ilona, Scholtz Aranka és Ilona, Poór Erna, Lederer Tibor, Deutsch Ilonka, Marton Pista és Ilonka, Geréb Andor, Magyar Ambrus, Simek Pista, Ullein Tónika, Ybl Márta, Humayer Erzsike, Zoltán Gyula, Gombai Piros és Ferike, Kabdebó Hajnalka és Elemérke, Fürst Leo, Jelka és Sándor, Schill László, Radó István, Stettner Erzsi és Ella, Büchler Helénke és Jenő, Schwarz Emmy (Czeruzás irást csak fekvő betegnek nézek el. F. b.) Richon Mariska, Fülöpp Pistika és Imrike, Büben Ivánka, Lángosfalvy Bözsike és Sárika (részben) Wildmann Anna, Imre és Sándor, Garai Luizi és Manczi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Szent-Miklós Andor, Fiumében, kinek a jutalom-könyvet, (»Jánoska. — Az arany gyűrű. — A paradicsom.« Elbeszélések, az ifjuság számára írta: Benedekné Indali Etelka: számos képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Bayer Anti, Kónya Feri, Pankl Aurél, Kerekes Gyurka, Kilczér Gyula, Feleky György, Flór Annicza, Hüttl Károly, Grünwald Annika, Péterfy Vilma, Lippmann Dénes és Lajos, Vatyay Mariska, Kazy Péter, Szinyei-Merse Jenő, Altstock Hugo, Klein Mariska és Imre, ifj. Metzger Ede, Székely Oszkár és Margit, Herzfeld Tónika és Guszti, Ruzsin Ferencz, Ádámffy Jolán, Milutinovits Corinna, Véghegyi Lajoska, Jurka Flavius, Sebők Sárika, Csauscher Mariska, Boschán Pista és Jenő, Huszár Lolika és Miczi, Poór Erna, Marton Pista és Ilonka, Geréb Andor, Haupt-Stummer Carola, Müller Nelli.

Vogt Robert. Szini előadások ismertetése nem való a *Kis Lap*ba. Még tán a gyermek-színház előadásainak bírálata sem tartozik ide. — Mándy Pál. De már az a virág, melyet a leveled hátulsó lapjára ragasztottál, csak nem termett a szabadban? — Marton Ilonka és Pista. Nincs is édesebb mint a családi kör és nincs kedvesebb látvány mint midőn egy jó apát ünnepelnek az ő gyermekei. Bár ott lehettem volna én is! — Vatyay Mariska. A közlendők közé igtattam. Örömmel látom, hogy megindultál idősb testvéreid példáján. — Ternovits Ödön. Szabatosan szerkesztetted meg a rejtvénykédet; de nagyon is könnyű. Arra az elbeszélésre nem emlékszem. 63 kötetet köllene végette átkutatnom. Üzend meg hanyadik kötetben olvasta apád? — Brumberg Károly. Kérdésed érthetetlen. »Műveket melyik könyvtárba és hová kell küldeni?« Ird meg világosan mit akarsz? A verseidre nézve már hogy lehetnék más véleményben, mint voltam a multkor? De ne is akarj te még költő lenni. Nehány évig szüntesd ezt a te vágyadat. Majd ezután válik meg csak, van-e tehetséged is? Az a fucska Danika. Meg vagy elégedve? — Gombai Piros és Ferike. »Helyi« előfizetőket emlegettek s a helyneveket ki sem írjátok. Pedig a »Forgó bácsi 10 parancsolatja« erre is int a többi között. De hát a posta-bélyeg is az olvashatlanságig volt szétmázolva. Kéréstekkel egyébként a kiadó-hivatalhoz forduljatok. — Flór Annicza. Sokaknak sikerült a figurákat tánczra lendíteni. Örvendek, hogy így valami külön mulatságot szerezhettek a számotokra. Hát a cziczák közt nincs ott Annicza? A művecskédről csak olvasás után szólhatok. Lássuk! — Kiltzer Gyula. A rejtvényt csonkán küldted be, mert nem írod meg, hogy ha így meg amogy a felsorolt szókat egy-egy betűvel pótoljuk,

mely nagyunk nevét kapjuk az összerótt öreg betűkből? De azért besoroztam. — Magyar Pál. Hát aztán az *at* mit jelent? Ha helyébe *ó*-t teszel, már ennek volna értelme: *ló, ó*. Így kijavítva beküldheted újra, de olvasható írásban és úgy megszerkesztve, mint az, amelyet mintául vettél. — Wittenberger testvérek. Meg fog jelenni. — Kellner Pali. Mentül előbb lássam ép kézzel irt soraidat. — Hunyady Ferencz. Nagyon tetszik nekem a te lovas képed, de még inkább az, hogy jó magaviseletteddel szolgáltatál rá a Muczi paripádra. — Gáll Etelka. A *gy*, mint a többi összetett: a *cs, ly, ny, ty, zs, sz*, csak egy betű-számba megyen. Ha ezen a hibán segíthetsz, küldjed be újra s akkor megjelen. — Herzfeld Guszt. A leveled borítékon mit keres ott az a két német sor? Vagy hogy az a Pozsony-Pressburg nincs is Magyarországon? Mert bizony elért volna azon a borítékon a magyar sor is. Majd kikeresi magának az a német, akinek a levél száma van, a maga német sorát. Mindenben ki kell mutatnunk magyar voltunkat. — „Tavaszi dal“. (S. L.) Gyöngye verselmények biz' azok. A virág már hogy csodálná a természetet? Nincs ennek ahhoz való esze. Inkább azt szokta meg, hogy őt csodálják. — Jurka Flavius. A két elsőnek sorát ejtem. — Schmideg Jolán. A »szobát« kell »laknod«? Hiszen csaknem mindnyájan azt lakjuk. A német a szobát szokta »örizni« s ez átszármazott a magyarba is. Már most hamarosan friss, egészséges levélkét írj. A rejtvényed megjelen. — Weisz Sándor. Csak nem hét hetes rejtvény megfejtőjének a nevét ilyen későre már nem közölhetem. — Goldschmiedt Lipót. Helyes levélkédvel örömet szerzettél, főképen azzal a jó hírrel, hogy már fölgógyultál. Józsika öcsédet ölelem. — Rhédey Zoltán. Hejh! Ha én úgy tehetnék, mint ahogy szeretnék! Csak vágyakozom el, el; de még ha távozom is, szabadságom olyan, mint azé a madaré, kinek fonál van a lábára kötözve. Mikor a legjobb izüen repülgetne, egyszerre csak vissza rándítja a vas köteleesség. És mind a mellett reményelem, hogy egyszer csak, mint a nép mondja, »nálatok nézek.« — Wurm Bettyke. Hiszen ott áll: társszerkesztő Roboz Andor. — Hoffmann Mária. A te rejtvényedet biz' én meg nem értetem. — Maros-Vásárhelyről oly kuszán irt lev. lapot kaptam, hogy el nem mehettem rajta. — Több levélről a jövő számban.

JÓ SZÍV.

Tichy Kálmán (az ingyen kenyér- és tejosztó felebaráti intézetnek) 1 kor., Lévy Gyula (az orsz. gyermek-védő egyl.) 1 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.